

КОЖНА ЗУСТРІЧ НЕПОВТОРНА

Слоун

Серійна вбивця, що полює на серійних убивць? Крутезне заняттячко...

Поки не втрапиш до клітки.

На три дні.

Поруч зі здохляком.

Улітку в Луїзіані.

Без вентиляції чи хоч якогось руху повітря.

Я витріщаюся на обліплене мухами тіло, що лежить просто за замкненими дверима клітки. Альберт Бріско. На опуклій бані роздутого сіро-зеленого черева сорочка розійшлася, гудзики понапинались. А саме черевко *рухається*, чи то пак тонка шкіра на ньому брижиться від газів і личинок, які крізь плоть прогризають собі шлях назовні. І цей от тлінний душок, дзижчання комах, сморід лайна й сечі, що їх позбулося мертве тіло, мерзенні до всирачки. Я не гидлива. Але в мене є певні стандарти. Волю, щоб мої трупи були свіженькими. У мене як: збирай трофеї, опоряджай місце злочину та вшивайся. Не треба зависати там і спостерігати, як твоя жертва перетворюється на рідину.

Немов за командою, щось тихенько рветься. Звук такий, начебто десь тут шматують мокрий папір.

— О ні...

У відповідь майже чую Альбертів замогильний голос з іншого світу: «Так».

— Ні-ні-ні!

«Саме так і сталося. От і маєш за те, що прикінчила мене, суча ти курво».

Його шкіра репається, і зсередини білою масою викочуються личинки, схожі на зернятка пасти орзо. Щоправда, це орзо живе й прямує простісінько до мене — повільно, як черепаха, — бо йому конче потрібно знайти затишну місцинку, щоб завершити наступний етап свого личинкового розвитку.

— От срань! — Ялозячи дупою по брудній кам'яній долівці, я відсуваюся і скулююся так, що лоб сильно-сильно втискається в коліна. Аж до болю в мізках.

Зненацька навколишні звуки стають занадто гучними, і в сподіваннях заглушити їх я починаю мугикати одну знайому мелодію. Голосніше, голосніше, поки з потрісканих губ не зриваються розбірливі слова:

— «Ніхто тут не здатен мене полюбити, і жоден не може мене зрозуміти... Бувай, Чорна Пташко, бувай...»¹ — отак я співаю та наспівую, і зрештою слова розчиняються в повітрі разом з мелодією. — Зрікаюся всіх своїх злодіянь, — виголошую я, коли моя пісня остаточно тоне в порошинках і гудінні мерехтливих комахиних крилець.

— Як шкода. Закладаюся, мені б твої злодіяння сподобалися.

Глибокий м'який голос, у якому вчувається легкий ірландський акцент, що наче зігріває кожну ноту... Від несподіванки я аж здригаюся. У тоненькій смужці світла, що просочується крізь вузьке вікно, мутне від мушачого лайна, сновигає якийсь перець. Відсахнувшись від нього,

¹ Рядки з пісні «*Bye, Bye, Blackbird*», що вперше була виконана 1926 року джазовим оркестром американського музиканта Сема Ланіна. Відтоді композицію переспівували різні виконавці, зокрема Елла Фіцджеральд і Джо Кокер, а 2012-го її записав Пол Маккартні. — Тут і далі прим. пер.

я з такою силою вдаряюся макітрою об залізні пруди, що вологе повітря струшується від мого прокльону.

— Щось підказує мені, що ти в скруті, — констатує перець, і на тій частині його обличчя, що не схована в тіні, проступає крива посмішка. Потому він робить кілька кроків углиб приміщення, зупиняється над трупом і втуплюється долу, а тоді ще й нахилиється, щоб роздивитися ліпше. — Як тебе звати?

Я вже третій день без кави. І без їжі. Живіт у мене, напевно, до хребта присох і всмоктав у себе решту органів. Тож галасливий хор внутрішніх зголоднілих голосів відчайдушним монологом намагається переконати мене, що крихітні зернятка орзо, які просто зараз чимчикують сюди, фактично є цілком їстівними.

І як мені впоратись із цим лайном?

— Навряд чи він здатен тобі відповісти, — зазначаю я. Крендель чмихає.

— Та що ти кажеш, бля! Я чудово знаю, хто це. Альберт Бріско, Тварюка з Баю². — На якусь мить його погляд затримується на мертвякові, а тоді перебігає на мене. — А ти хто така?

Я мовчу й сиджу де сиділа — у своєму п'ятьмавому куточку. А він тим часом зосереджено міряє кроками простір навколо вольєра й намагається роздивитись мене. Зрештою, підібравшись так близько, як дають змогу грати, він присідає навпочіпки, і я тут-таки ховаюся за сплутаним волоссям і схрещеними кінцівками, лишаючи на видноті самі очі.

Ох, моє щастя як *трясця*. Звісно, цей тип *приголомшує*.

Коротке каштанове волосся розкуйовджене в художньому безладді. Обличчя рішуче, але не суворе. Лукава посмішка являє світу ідеальні зуби, а нижня губа трохи повніша за

² У США так називають річкову притоку, що може заболочуватися, бо течія там млява й значно повільніша, ніж в основному руслі.

верхню, яку перетинає рівний шрам. Загалом вуста цього хлопаки занадто привабливі — поготів якщо зважати на моє нинішнє становище полонянки. Так би й укусила їх, а мені ж про це навіть думати не варто. Зовсім.

Проте я думаю.

Хоча зараз й *огидна, як чорт*.

На голові — закошлана копиця. Одяг брудний і заляпаний кров'ю. Віддих бридкіший за всі віддихи в достобісарічній дихальній історії.

— У тебе не той типаж, якому зазвичай віддавав перевагу Альберт, — відкарбовує красунчик.

— А що тобі відомо про його вподобання?

— Ти для нього застара.

Він має рацію. Не те щоб я стара: мені всього двадцять три. Але ж цьому дженджикові незгірше за мене відомо, що Альберту до смаку були значно молодші.

— Власне, звідкіля б тобі знати?

Поглядом він ковзає на труп, і на затіненому обличчі ледь помітно позначається щось схоже на відразу.

— Просто я вирішив, що мені треба бути обізнаним. — Зиркнувши на мене ще раз, він усміхається. — Припускаю, ти також. Он яким мисливським ножом простромила йому горлянку. Дамаська сталь, ручна робота. Де нарила таку штуку?

Зітхнувши, я знизую очима мертвяка й разом своє улюблене лезо, а тоді притуляюся щоками до підібганих колін.

— На етсі.

Крендель порскає від сміху, а я набираю в жменю трохи ріні й пожбурюю на долівку.

— Я Ровен, — каже він, простягаючи мені руку крізь ґрати. Я дивлюся на неї та метаю ще одну жменю ріні. На його жест не відповідаю, проте він не забирає долоні. — Ти можеш знати мене як Бостонського М'ясника.

Мотаю головою.

— А як Велику Різанину?

Ще раз — хить-хить.

— А як Жах у Темних Снах?

Зітхаю.

Нехай я і не кажу йому, та мені траплялося чути всі його прізвиська.

Серце гукає в грудях, кров у жилах закипає, тож я просто радію, що йому не видно, яким жаром палають мої щоки. Мені *достеменно* відомо, як його називають, а ще я знаю, що він не надто відрізняється від мене. Такий самий мисливець, якого вабить усе найгірше, що соціум міг витягти з надр пекла.

Урешті-решт крендель забирає руку з клітки, і його усмішка набуває тужливого відтінку.

— Прикро. Я гадав, ти маєш упізнати мене за моїми дотепними псевдонімами. — Зіпершись долонями на коліна, він спинається на ноги. — Гаразд, мені ліпше піти. Приємно було майже познайомитися з тобою, безіменна ув'язнена. Хай щастить.

На прощання мій відвідувач зблискує зубами, а тоді розвертається й прямує до дверей.

— Стій! Стривай! *Будь ласка!* — я шумно підскакую та вчіплююся в холодні пруті, зупиняючи його на порозі. — Слоун. Мене звати Слоун. Або Колопряд³.

Між нами повисає тиша, яку порушує тільки мушаче дзигчання, а ще — звуки напруженої роботи личинок, що поїдають гнилу плоть.

Ровен повертає голову й кидає погляд через плече.

А вже за мить опиняється просто переді мною. Сполохана цим блискавичним рухом, я відсахуюсь, але він устигає схопити мене за руку й енергійно її потиснути.

³ Колопряди, або хрестовики, — павуки підряду аранеоморфних; на кожній нозі з останньої пари мають по шипу, завдяки чому й виплітають своє колесоподібне павутиння.

— *Боже мій, я знав! Дідько, я знав, що вони помилилися. Це мала бути жінка. Колопряд! Яке ж кльове прізвисько. Хитромудра волосінь, довбані очні яблука. Неймовірно! Я на правду ташуся від тебе.*

— М-м-м... — Він досі трусить мою долоню, хай би як я силкувалася її висмикнути. — Дяка... Припускаю...

— У тебе від початку був цей псевдонім? Колопряд?

— Угу... — Нарешті вивільнивши руку, я відступаю від цього дивакуватого й надміру завзятого ірландця, коли враз його губи розпливаються в такому вишкірі, начебто він глибоко вражений мною. Не було б на мені кількашарового бойового розфарбування, йому напевно впало б в око, як густо я зашарілася. Уже вдруге. — Тобі цей нік не здається дурнуватим?

— Аж ніяк. Він прекрасний. От *Велика Різанина* звучить тупо. А Колопряд — просто охрінезний.

Я знизую плечима:

— А як на мене, скидається на якийсь супергеройський відстій.

— Це значно кращий варіант, ніж те, що можуть вигадати представники влади. Повір. — Метнувши поглядом на покійничка, він знову здимає очі, схиляє голову набік і деякий час вивчає мене. Відтак смикано киває на труп: — Напевно, свого часу муха сіла йому на ніс, укусила та ще й вбрикнула. *Доганяєш?*

Витримавши довгу паузу, наповнену гудінням комашиних крилець у тиші, я кидаю:

— Ні. Не доганяю.

Ровен змахує рукою:

— Ну, це ірландська приказка. Означає, що чувак поведився як причинний мерзотник. За нинішніх обставин жарт вельми дотепний, — він гордовито надимає груди й виставляє великий палець, указуючи на Бріско. — Але тут постає

одне запитання. Як тебе занесло до клітки, якщо оцей із твоїм ножакою в горлі валяється зовні? Чи ти проштрикнула його крізь пруги?

Окидаю оком свою сорочку. Колись вона була білою, а тепер на ній брудний відбиток чобота, заляпаний бризками крові.

— Можна сказати, я опинилася не в тому місці не в той час.

— Гм... — Ровен велемудро киває. — Раз чи двічі я і собі втрапляв у халепу.

— Тобто опинявся замкненим у клітці в компанії мертвяка й маленької армії живого орзо, що суне просто на тебе?

Він роззирається й похмурніє.

— Ні. Такого мені не випадало.

— Отож-бо й воно, — проціджую я, стомлено зітхаючи. Потому обтрушую руки об забруднені джинсові шорти, роблю останній крок назад і стаю в позу, зіпершись на одну ногу й відвівши стегно вбік. Цей незваний порушник спокою вже починає дратувати. Вештається тут без діла й лише відтерміновує мою повільну голодну смерть. Я майже впевнена, що він несповна розуму. Якось-то не складається в мене враження, ніби від нього можна очікувати справжньої допомоги.

Схоже, я мушу просто змиритися.

— Отже...

— Вони мають успіхи, ці твої орзо, — бурмоче Ровен радше до себе, ніж до мене, і втоплює зір у крихітних білих опаришів, що прямують у мій бік. Відтак, підвівши голову, він зустрічається з моїми очима й пожадливо посміхається. — Може, сходимо пообідаємо?

Я пропікаю його довгим поглядом і вказую на кривавий слід на своїй сорочці.

— Ну, якщо тобі хочеться, щоб нас обох відправили до в'язниці... Чи ні?